

Presuda suda od 3. listopada 2000.

Predmet C-58/98

Josef Corsten

Zahtjev za prethodnim tumačenjem: Amtsgericht Heinsberg – Njemačka

Sloboda pružanja usluga - Direktiva 64/427/EEC - Obrtničke usluge u građevinskoj trgovini - Nacionalna pravila koja traže od stranog obrtničkog trgovačkog poduzeća da se upiše u trgovački registar - Uzajamnost

European Court Records 2000., stranica I-079/19

Ključne riječi

Sloboda pružanja usluga - Ograničenja - Pravila države članice koja čine poslovanje ovlaštenog trgovca na njenom teritoriju putem pružatelja usluga osnovanih u drugoj državi članici, podložnim postupku odobrenja i upisu u trgovački registar - Nedopuštenost - Opravdanje javnog interesa - ograničenja (EC Ugovor, čl. 59. (sada, nakon izmjena članak 49. EC-a); Direktiva Vijeća 64/427, čl. 4.).

Sažetak

Članak 59. Ugovora (sada, nakon izmjena članak 49. EC-a); i članak 4. Direktive 64/427, koji propisuju detaljne odredbe koje se odnose na prijelazne mjere u pogledu aktivnosti samozaposlenih osoba u proizvodnim i prerađivačkim industrijama koje potpadaju pod ISIC Glavne Grupe 23-40 (Industrija i industrija malih pogona) isključuju Pravila države članice koja čine poslovanje ovlaštenog trgovca na njenom teritoriju putem pružatelja usluga osnovanih u drugoj državi članici, podložnim postupku odobrenja koji će vjerojatno odgoditi ili zakomplicirati izvršavanje prava slobode pružanja usluga, gdje je ispitivanje uvjeta koji propisuju pristup aktivnostima koja su u pitanju provedeno u skladu sa direktivom, te je utvrđeno da su ti uvjeti zadovoljeni. Nadalje, bilo koji zahtjev upisa u trgovački registar države članice domaćina, pod pretpostavkom da je bio opravdan bitnim razlogom koji se odnosi na javni interes u pogledu jamčenja kvalitete ovlaštene trgovine i zaštite onih koji su započeli takav posao, ne bi trebala dati osnova dodatnim administrativnim troškovima, niti

sadržavati obvezno plaćanje članarine komori trgovaca (vidjeti stavke 38, 41, 49 i provedbeni dio).

Stranke

U predmetu C-58/98, upućivanje na Sud prema članku 177. EZ Ugovora (sada članak 234. EZ-a), od strane Amtsgericht Heinsberg, Njemačka, radi prethodne odluke u postupku pred tim Sudom protiv Jesefa Corstena oko tumačenja članka 59. EZ Ugovora (sada, nakon izmjena članak 49. EZ-a); članaka 60., 65. i 66. EZ Ugovora (sada članaka 50., 54. i 55. EZ-a) i Direktive Vijeća 64/427/EEZ od 7. srpnja 1964., koja propisuje detaljne odredbe koje se odnose na prijelazne mjere u pogledu aktivnosti samozaposlenih osoba u proizvodnim i prerađivačkim industrijama koje potpadaju pod ISIC Glavne Grupe 23-40 (Industrija i industrija malih pogona) (OJ, englesko specijalno izdanje 1963-1964, str. 148), SUD donosi slijedeću

Presudu

Osnove

1. Nalogom od 13. veljače 1998., zaprimljenim od strane Suda 27. veljače 1998., te dopunjenim 22. lipnja 1998., Amtsgericht (Mjesni Sud) Heinsberg uputio je Sudu radi prethodne odluke prema članku 177. EZ Ugovora (sada članak 234. EZ-a), pitanje u pogledu tumačenja članka 65. i 66. EZ Ugovora (sada članci 50., 54. i 55. EZ-a) i Direktive Vijeća 64/427/EEZ od 7. srpnja 1964., koji propisuju detaljne odredbe koje se odnose na prijelazne mjere u pogledu aktivnosti samozaposlenih osoba u proizvodnim i prerađivačkim industrijama koje potpadaju pod ISIC Glavne Grupe 23-40 (Industrija i industrija malih pogona) (OJ, englesko specijalno izdanje 1963-1964, str. 148),
2. Pitanje je postavljeno u postupku koji je pokrenut pred tim Sudom protiv g. Corstena, koji je optužen da je prekršio njemačko zakonodavstvo o suzbijanju rada na crnom tržištu.

Pravo zajednice

3. Prvi stavak članka 59. Ugovora propisuje:

Unutar okvira niže navedenih odredaba, ograničenja slobode pružanja usluga unutar Zajednice progresivno će se napustiti tijekom prijelaznog razdoblja, u pogledu državljana

države članice, koji imaju nastan u državi Zajednice različitoj od osobe kojoj su usluge namijenjene.

4. Članak 66. Ugovora propisuje da se članak 55. EZ Ugovora (sada članak 45. EZ-a), članci 56. i 57. EZ Ugovora (sada nakon izmjena članak 46. i članak 47. EZ-a) i članak 58. EZ Ugovora (sada članak 48. EZ-a), koji se pojavljuju u trećem dijelu Ugovora, naslov III, poglavlje 2, ovlašteno pravo nastana, trebaju primijeniti na slobodu pružanja usluga

5. Prema članku 56(1) Ugovora:

Odredbe ovog poglavlja i mjere poduzete radi provedbe istih, neće prejudicirati primjenjivost odredbi propisanih Zakonom, propisom ili radnjom upravnog tijela, kojom se pruža specijalan tretman stranim državljanima po osnovi javne politike, javne sigurnosti i javnog zdravlja.

6. 18. prosinca 1961., Vijeće je usvojilo temeljem članka 54(1) i 63(1) EZ Ugovora (sada nakon izmjena članak 44(1) i članak 52(1) EZ-a), dva Opća Programa radi napuštanja ograničenja u pogledu slobode nastana, te slobode pružanja usluga (Službeni Glasnik 1962. br. 2, pp. 36 i 32). Kako bi se olakšala primjena tih programa, Vijeće je usvojilo Direktivu 64/427 od 7. srpnja 1964.

7. Ta Direktiva suštinski omogućava sustav međusobnog priznanja stručnog iskustva stečenog u izvornoj državi članici, te je primjenjiva kako na nastan tako i pružanje usluga u drugoj državi članici.

8. Prema članku 3. Direktive 64/427:

Tamo gdje je u državi članici pokretanje i vođenje bilo koje aktivnosti koja se spominje u članku 1(2) (aktivnosti samozaposlenih osoba u proizvodnim i prerađivačkim industrijama koje potpadaju pod ISIC Glavne Grupe 23-40 (Industrija i industrija malih pogona), ovisno o posjedovanju općenitog, komercijalnog i profesionalnog znanja i sposobnosti, ta država članica će prihvatiti kao dovoljan dokaz takvog znanja i sposobnosti činjenicu da je aktivnost o kojoj je riječ vođena u drugoj državi članici za bilo koje od slijedećih razdoblja:

- (a) šest uzastopnih godina bilo u samostalnom svojstvu ili kao osoba odgovorna za upravljanje i poduzimanje radnji; ili
- (b) tri uzastopne godine bilo u samostalnom svojstvu ili kao osoba odgovorna za upravljanje i poduzimanje radnji, tamo gdje korisnik može dokazati da je za zanimanje o kojem je riječ prethodno prošao najmanje tri godine obučavanja, koje je potvrđeno

svjedodžbom koju priznaje država ili za koju nadležno stručno tijelo smatra da u cijelosti zadovoljava njegove zahtjeve; ili

(c) tri uzastopne godine u samostalnom svojstvu, gdje korisnik može dokazati da je za zanimanje o kojem je riječ prethodno prošao najmanje pet godina u nesamostalnom svojstvu; ili

(d) pet uzastopnih godina u upravljačkom svojstvu, od kojih su ne manje od tri godine na tehničkim pozicijama sa odgovornošću za jedno ili više odjela poduzeća, tamo gdje korisnik može dokazati da je za zanimanje o kojem je riječ prethodno prošao najmanje tri godine obučavanja, koje je potvrđeno svjedodžbom koju priznaje država ili za koju nadležno stručno tijelo smatra da u cijelosti zadovoljava njegove zahtjeve;

U slučajevima koji se navode u podstavcima (a) i (c) vođenje aktivnosti ne smije prestati duže od deset godina prije datuma kada je napravljena prijava propisana člankom 4(3).

Članak 4. Direktive 64/427 propisuje:

Za potrebe primjene članka 3.:

1. Države članice u kojim je pokretanje i vođenje bilo kojeg zanimanja spomenutog u članku 1(2), ovisno o posjedovanju općenitog, komercijalnog i profesionalnog znanja i sposobnosti, obavijestit će druge države članice o glavnim karakteristikama tog zanimanja (opis aktivnosti koje obuhvaća to zanimanje).
2. Ovlašteno tijelo koje za ovu potrebu odredi država iz koje dolazi korisnik, potvrdit će koje je stručne aktivnosti stvarno obavljao korisnik, te trajanje tih aktivnosti. Potvrde će se sastaviti vodeći računa o službenom opisu zanimanja o kojem je riječ, koji pribavi država članica u kojoj se korisnik želi baviti takvim zanimanjem, bilo trajno ili privremeno.
3. Država članica domaćin odobrit će bavljenje aktivnostima o kojima je riječ, po prijavi osobe o kojoj se radi, pod uvjetom da je potvrđena aktivnost u skladu sa glavnim značajkama opisa aktivnosti koja je komunicirana sukladno stavku 1. i pod uvjetom da su zadovoljeni bilo koji drugi zahtjevi propisani pravilima te države.
9. Isto tako treba zapaziti da je Direktiva 64/427, koja je bila na snazi u vrijeme od značenja za glavni postupak, ukinuta Direktivom 1999/42/EZ Evropskog Parlamenta i Vijeća od 7. srpnja 1999. kojom se ustanovljuje mehanizam u pogledu profesionalnih aktivnosti

obuhvaćenih Direktivama o liberalizaciji i prijelaznim mjerama, te dopunjavanju općenitih sustava za priznavanje kvalifikacija (OJ 1999., L 201., str. 77.).

Nacionalno pravo

10. U Njemačkoj, ovlaštene trgovine su regulirane Handwerksordnung-om (Pravila o stručnim obrtima, nadalje u tekstu Pravila) verzija koja je na snazi u vrijeme koje je relevantno za ovaj postupak je ona od 20. prosinca 1993. (BGBl. 1993 I, str. 2256). Sukladno prvoj rečenici stavka 1(1) tih Pravila, samo fizičke ili pravne osobe ili udruženja osoba koji su upisani u Handwerksrolle (Registar stručnih obrta, nadalje u tekstu Registar) su ovlašteni obavljati djelatnosti stručnog obrta u samostalnom svojstvu. Takva registracija odgovora davanju ovlaštenja za obavljanje djelatnosti.
11. Stavak 7. Pravila propisuje: Bilo koja osoba koja je položila stručni ispit za obrt koji će obavljati ili u povezanom obrtu ili trgovini, bit će upisana u registar stručnih obrta...
12. Stavak 8. propisuje: U iznimnim slučajevima, odobrit će se ovlaštenje za upis u registar stručnih obrta ako je podnositelj u mogućnosti pokazati traženo znanje i vještine za obavljanje stručnog obrta kojeg će obavljati u samostalnom svojstvu.
13. Stavak 9. ovlašćuje Saveznog Ministra gospodarstva da utvrdi uvjete pod kojima državljani država članica mogu steći takvo iznimno odobrenje da se upišu u registar, pored slučajeva propisanih u stavku 8(1) Pravila. Na temelju tih odredbi Savezni Ministar za gospodarstvo usvojio je 4. kolovoza 1966. propise koji uređuju uvjete za upis državljana drugih država članica u registar stručnih obrta (BGBl. 1966 I, str. 469, nadalje u tekstu Propisi). Propisi su prebacili u njemačko pravo odredbe članka 3. i 4(2) i (3) Direktive 64/427.
14. Stavak 1. Propisa, dopunjen 20. prosinca 1993. (BGBl. 1993 I, str. 2256), propisuje: Iznimno odobrenje za upis u registar stručnih obrta u pogledu stručnih obrta navedenih u Annexu A Handwerksordnung-a, osim stručnih obrta koji se spominju u točkama 17., 89. do 91. i 93. do 95., osim u slučajevima propisanim stavkom 8(1) Handwerksordnung-a, odobrit će se državljaninu države članice Evropske Ekonomske Zajednice ili druge države koja je potpisnica Ugovora o evropskom gospodarskom području, gdje je
 1. Podnositelj obavljao djelatnost o kojoj je riječ u drugoj državi članici pod slijedećim okolnostima:

- (a) bilo najmanje šest uzastopnih godina u samostalnom svojstvu ili kao osoba odgovorna za upravljanje poduzeća;
- (b) ili najmanje tri uzastopne godine u samostalnom svojstvu ili kao osoba odgovorna za upravljanje poduzeća, ako se obučio za zanimanje o kojem je riječ u trajanju od najmanje tri godine;
- (c) ili najmanje tri uzastopne godine u samostalnom svojstvu, te najmanje pet godina u nesamostalnom svojstvu.
- (d) ili bilo najmanje pet uzastopnih godina u upravljačkom svojstvu, od kojih su ne manje od tri godine bile na tehničkim pozicijama sa odgovornošću za jedan ili više odjela poduzeća, ako se obučio za zanimanje o kojem je riječ u trajanju od najmanje tri godine, te gdje

2. Djelatnost kojom se bavi odgovara službenom opisu predmetnog zanimanja u pogledu kojeg se primjenjuje izuzeće.

15. Prema Pravilu koje se navodi, postupak stjecanja ovlaštenja za obavljanje djelatnosti stručnih obrta i za upis u registar je kako slijedi: nadležni organ u državi članici porijekla mora izdati obrtniku potvrdu kojom se pokazuje trajanje vremena za vrijeme kojeg je izvršavao svoj obrt i njegove kvalifikacije. On potom mora osobno dostaviti potvrdu, prevedenu na njemački ako je potrebno, nadležnoj Komori u Njemačkoj. Komora provjerava da li su uvjeti propisani u Propisima ispunjeni, te prosljeđuje potvrdu *Regierungspräsidenten* (Predsjedniku zemlje, nadležnom upravnom organu), zajedno sa prijavom od strane obrtnika za iznimnim ovlaštenjem. Plaća se pristojba između 300 i 500 DEM za ovlaštenje. Ako se iznimno ovlaštenje odobri od strane *Regierungspräsidenten*, šalje se na obrtnikovu kućnu adresu. Sa iznimnim ovlaštenjem, potom se može prijaviti nadležnoj Komori kako bi se upisao u registar stručnih obrtnika, te prilaže noviji izvadak iz poslovnog registra i plaća drugu pristojbu. Potom mu se na njegovu poslovnu adresu šalje iskaznica stručnog obrtnika. Od tog trenutka nadalje, strani obrtnik je ovlašten obavljati djelatnosti stručnog obrta u Njemačkoj, u samostalnom svojstvu.

Glavni postupak i pitanje upućeno Sudu

16. Kao dio građevinskog projekta, g. Corsten kao samozaposleni arhitekt, ugovorio je sa poduzećem sa sjedištem u Nizozemskoj da postavi strukturu katova u Njemačkoj. Poduzeće

kojem je povjeren posao uredno je obavilo takav posao u Nizozemskoj, ali nije bilo upisano u registar stručnih obrtnika u Njemačkoj. Poduzeće je naplaćivalo cijenu po metru četvornom za postavljanje strukture katova, koja je bila značajno niža od cijene koja bi se naplaćivala od strane njemačkih stručnih poduzeća za isti posao.

17. Odlukom od 2. siječnja 1996., nadležni njemački inspektorat rada nametnuo je g. Corstenu upravnu kaznu od 2.000 DEM radi kršenja njemačkog zakonodavstva protiv rada na crnom tržištu. Prema tom zakonodavstvu, administrativna kazna može se nametnuti bilo kome tko povjeri poduzeću koje nije upisano u registar, izvršavanje radova stručnog obrta u samostalnom svojstvu. Uobičajeno je da u Njemačkoj postavljanje strukture katova potpada u tu kategoriju.
18. G. Corsten osporio je ovu odluku pred Amstgericht Heinsberg.
19. Amstgericht Heinsberg bio je u dvojbi u pogledu sukladnosti njemačkih pravila, posebice u pogledu zahtjeva za upisom u registar, sa pravom Zajednice o slobodi pružanja usluga. U skladu s time, odlučio je zastati u postupku i uputiti slijedeće pitanje Sudu pravde na prethodnu odluku:

(Da li je) u skladu sa njemačkim pravom o slobodi pružanja usluga da nizozemsko poduzeće, koje u Nizozemskoj ispunjava sve uvjete za obavljanje komercijalnih djelatnosti, mora dalje zadovoljiti - premda čisto formalno - uvjete kako bi obavljao tu djelatnost u Njemačkoj (?)

Pitanje upućeno Sudu

20. Na početku treba primijetiti da se pitanje koje je postavio nacionalni sud ne tiče izravno situacije g. Corstena, već se prije odnosi na nizozemsko poduzeće koje je angažirao da odradi poslove stručnog obrta u Njemačkoj. Iz spisa je jasno da u slučaju da poduzeće nije bilo podložno zahtjevu da se upiše u registar u Njemačkoj, tako da bi bilo slobodno obavljati ugovoreni posao bez ispunjavanja te formalnosti, g. Corsten ne bi bio optužen za kršenje zakonodavstva u pogledu zabrane rada na crnom tržištu.
21. Stoga se pitanje mora shvatiti kao traženje da li suštinski pravo Zajednice o slobodi pružanja usluga isključuje zakonodavstvo države članice, koje nameće uvjet za obavljanje djelatnosti stručnog obrta na njenom teritoriju od strane pružatelja usluga nastanjenih u drugoj državi članici, da su ti pružatelji usluga upisani u trgovačke registre te države članice.
22. Kreis Heinsberg osporava točnost opisa nacionalnog suda za postupak stjecanja ovlaštenja za obavljanje djelatnosti stručnog obrta i za upisivanje u Registar. Prema Kreis Heinsbergu, obrtnik mora prvo podnijeti zahtjev za iznimnim ovlaštenjem da se upiše u

registar, nadležnom organu koji izdaje takvo ovlaštenje, u ovom slučaju lokalnom organu nadležnog distrikta. Potonji bi prije donošenja njegove odluke poslušao nadležnu Komoru stručnih obrtnika. Jednom kada se odobri iznimno ovlaštenje, obrtnici bi je odnijeli u Komoru stručnih obrtnika o kojoj je riječ, koja bi ga potom upisala u registar.

23. Prema Kreis Heinsbergu, cijeli postupak obično traje od četiri do šest tjedana - savršeno razuman vremenski period. Isto tako drži da suprotno nalazu nacionalnog suda, od obrtnika se ne traži da pokaže noviji izvadak iz poslovnog registra ili da plati drugu pristojbu kod upisa u registar stručnih obrtnika.
24. Prije svega, Sud bi istaknuo da nema nadležnost za odlučivanje da li je točno tumačenje koje je dao nacionalni sud o odredbama nacionalnog prava, ili da donosi odluku o sukladnosti tih odredaba sa pravom Zajednice. Isključivo je zadatak Suda da tumači odredbe prava Zajednice kako bi nacionalnom sudu pružio svo usmjerenje o pitanjima prava Zajednice koje treba, kako bi odlučio o predmetu koji je pred njim.
25. U tom smislu ono što je bitno, te je doista nesporno, jest da postupak stjecanja ovlaštenja za obavljanje djelatnosti obrta i trgovine, te za upis u registar, uključuje nekoliko koraka. Poduzeće koje podnosi zahtjev za upis u registar mora se prijaviti ne samo nadležnoj komori stručnih obrtnika, već i nadležnom upravnom organu. Time iznimno ovlaštenje koje poduzeću izdaje nadležni upravni organ ne ovlašćuje poduzeće da obavlja određeni obrt ili trgovačku djelatnost, već predstavlja samo ovlaštenje da se iznimno upiše u registar nadležne komore.
26. Osobe koje podnose zahtjev za upis u registar obično moraju proći ispitivanje propisano nacionalnim pravom (Meisterprüfung). Njemačko pravo dopušta samo iznimno odricanje od tog zahtjeva kako bi se dopustilo drugim kategorijama osoba da se upišu, uključujući državljane drugih država članica, u svrhu postupanja u skladu sa pravom Zajednice.
27. Ispitivanje da li su ispunjeni uvjeti navedeni u Propisima odvija se prije nego se odobri iznimno ovlaštenje za upis u registar.
28. Njemačka Vlada drži da zahtjev za upisom prema Nalogu, sa posljedičnim obveznim članstvom u Komori stručnih obrtnika za poduzeće o kojem je riječ, nije suprotno sekundarnom pravu Zajednice. Očituje se da se Direktiva 64/427 odnosi samo na priznanje djelatnosti kao dio ispitivanja supstancijalnih uvjeta koji se odnose na obavljanje, po prvi put, djelatnosti u drugoj državi članici, ali nije propisala postupak za upis u trgovački registar.
29. Komisija, pošto je prvi put sažela uvjete pod kojima nadležni organi države domaćina izdaju ovlaštenje za obavljanje djelatnosti o kojima je riječ, u skladu sa člankom 4. Direktive

64/427 ističe da ne sadržava drugačije odredbe u pogledu postupka koji slijedi nakon dobivanja ovlaštenja. Dodaje da članak 4(3) čak izričito propisuje prema državi članici mogućnost nametanja dodatnih zahtjeva za dodjeljivanje ovlaštenja. Međutim, Komisija zapaža da država nema potpunu slobodu po ovom pitanju, ali se od nje traži da propiše postupak za dodjeljivanje ovlaštenja, na takav način da osigura da Direktiva 64/427 nije lišena svoje učinkovitosti.

30. Po ovom pitanju, mora se imati na umu da je namjera Direktive 64/427 bila da olakša postizanje slobode nastana i slobode pružanja usluga u širokom rasponu industrijskih i malih trgovačkih aktivnosti u proizvodnji, u tijeku usklađivanja uvjeta za pokretanje tih aktivnosti u različitim državama članicama, što je nužan preduvjet za potpunu liberalizaciju na tom području (Zajednički predmeti C- 193/97 i C-194/97 De Castro Freitas i Escallier (1998.) ECR I-6747, stavak 19.).
31. Premda u nedostatku takvog usklađenja u pogledu aktivnosti o kojima je riječ u glavnom postupku, države članice zadržavaju u načelu ovlast da definiraju uvjete koji uređuju pristup takvim aktivnostima, moraju ništa manje, prilikom primjene njihovih ovlasti na ovom području, poštovati kako osnovne slobode zajamčene člankom 52. EZ Ugovora (sada nakon izmjena članak 43 EZ-a) i članak 59. Ugovora, te učinkovitost direktive koja propisuje prijelazne mjere (gore citirana De Castro Freitas i Escallier, stavak 23.). To se primjenjuje ne samo na suštinske uvjete koji uređuju pristup tim uslugama, već također i na zahtjeve procesne naravi, koje propisuje nacionalno pravo.
32. Imajući u vidu prirodu aktivnosti o kojima je riječ u glavnom postupku, potrebno je razmotriti da li su zahtjev upisa u registar i upravni postupak koji se na njega odnosi kompatibilni sa načelom slobode pružanja usluga te ne ugrožavaju učinkovitost Direktive 64/427, te posebice članak 4 iste.
33. Utvrđena je sudska praksa da članak 59. Ugovora zahtijeva ne samo uklanjanje svih diskriminacija temeljem nacionalnosti prema pružateljima usluga koji imaju nastan u drugoj državi članici, već isto tako i napuštanje bilo kakvih ograničenja, čak ako se to primjenjuje i na nacionalne pružatelje usluga kao i podjednako na one drugih država članica, koji su odgovorni za zabranu, zaprečivanje ili manje probitačno pružanje djelatnosti pružatelja usluga sa nastanom u drugoj državi članici, u kojoj zakonito pruža slične usluge (vidjeti predmet C-76/90 Sager protiv Dennemeyera (1991.) ECR I-4221, stavak 12.; predmet C-43/93 Vender Elst protiv Offices des Migrations Internationales (1994.) ECR I-3803. stavak 14; predmet C-272/94 Guiot (1996.) ECR I-1905, stavak 10.; predmet C-3/95 Reseburo Broede protiv Sandkera (1996.) ECR I-6511, stavak 25., predmet C-222/95 Parodi protiv Banque H. Albert

de Bary (1997.) ECR I-3899, stavak 18.; te zajedničke predmete C-369/96 Arblade i drugi (1999.) ECR I-8453, stavak 33.).

34. U tom pogledu, zahtjev nametnut prema poduzeću osnovanom u jednoj državi članici, koje želi kao pružatelj usluga obavljati djelatnosti stručnog obrta u drugoj državi članici, te se upisati u trgovački registar potonje države, predstavlja ograničenje unutar značenja članka 59. Ugovora.
35. Isto je tako utvrđena sudska praksa, čak ako i nema usklađenja na tom području, da se takvo ograničenje temeljnog načela slobode pružanja usluga može zasnivati samo na pravilima koja su opravdana glavnim zahtjevima koji se odnose na javni interes i primjenjivi su na sve osobe i poduzeća koji djeluju na području države u kojoj se usluga obavlja, sve dok se takav interes ne jamči pravilima kojima je podložen pružatelj takve usluge u državi članici u kojoj je osnovan (vidjeti posebno predmet C-279/80 Webb (1981.) ECR 3305, stavak 17., predmet C-180/89 Komisija protiv Italije (1991.) ECR I-709, stavak 17.; predmet C-198/89 Komisija protiv Grčke (1991.) ECR I-727, stavak 18., Sager, gore citirani stavak 15., Vander Elst, gore citirani stavak 16, Guiot, gore citiran, stavak 11; te Arblade, gore citiran, stavak 34.).
36. Njemačka Vlada navodi da je cjelokupni sustav kvalifikacija za stručne obrtnike, koji se temelji na zahtjevu potvrde Meisterprüfung-a, te obveznom članstvu u Komori stručnih obrtnika, usmjeren ka zadržavanju razine uslužnih i strukovnih vještina u sektoru stručnih obrta. Takvi interesi predstavljaju glavne zahtjeve koji se odnose na javni interes, te ne bi bili zajamčeni odredbama države članice u kojoj je pružatelj usluge osnovan.
37. Kreis Heinsberg tvrdi da registar ispunjava svrhu javnog registra koji prikuplja informacije o stručnim obrtnicima koji rade u samostalnom svojstvu, u okviru Komore stručnih obrtnika o kojoj se radi. Stoga je registar namijenjen da omogući vlastima i javnosti da znaju koja su poduzeća stakla ovlaštenje da obavljaju djelatnosti stručnog obrta u samostalnom svojstvu, unutar Komore stručnih obrtnika o kojoj je riječ, te sukladno tome da povjeri usluge stručnih obrta pružateljima koji su u mogućnosti pribaviti kvalitetne usluge.
38. Mora se primiti na znanje, kao što je Komisija istaknula, da je cilj jamčenja kvalitete stručnog obrta i zaštite onih koji su angažirali takav rad, glavni zahtjev koji se odnosi na javni interes koji je u mogućnosti opravdati ograničenje slobode pružanja usluga.
39. Međutim, u skladu sa načelom uzajamnosti, primjena nacionalnih pravila prema pružateljima usluga osnovanim u drugoj državi članici mora biti primjereno za osiguranje postizanja cilja kojem teže, te ne smiju ići iznad onoga što je potrebno kako bi se to postiglo (vidjeti posebice gore citirani predmet Sager, stavak 15., i Arblade, gore citiran, stavak 35.).

40. Pravila, kao što su nacionalna pravila o kojima je riječ u glavnom postupku, premda se primjenjuju neovisno o nacionalnosti pružatelja usluga, te se čine pogodnim za osiguravanje postizanja ciljeva kada svi žele zadržati kvalitetu usluga koje se pružaju, idu iznad onog što je potrebno da bi se postigli takvi ciljevi.
41. Ispitivanje prije dodjeljivanja iznimnog ovlaštenja da se upiše u registar, može biti samo jedno od oblika, s obzirom da mora biti povjereno na ocjenjivanje da li su zadovoljeni uvjeti propisani člankom 3. Direktive 64/427. Iz članka 4. iste Direktive slijedi kod provođenja takvog ispitivanja, da su vlasti u državi članici domaćinu u načelu obvezne nalazima u pogledu djelatnosti o kojima je riječ i njihovim trajanjem, kao što je sadržano u potvrdi koju izdaje država iz koje pružatelj dolazi. U stadiju u kojem je upisan u registar ne provodi se nikakvo dodatno ispitivanje.
42. Iako su razlozi za zahtjev upisa u registar čisto administrativne naravi, takva razmatranja ne mogu opravdati da država članica derogira pravo zajednice, posebno tamo gdje derogiranje o kojem je riječ ide za sprečavanjem ili ograničavanjem u vršenju jedne od temeljnih sloboda prava zajednice (vidjeti posebice predmet C-18/95 Terhoeve protiv Inspecteur van de Belastingdienst Particulieren/Onderneemingen Buitenland (1999.) ECR I-345, stavak 45. i Arblade, gore citiran, stavak 37.).
43. Kao što je austrijska vlada pravilno uočila, država članica ne smije učiniti pružanje usluga na svom teritoriju ovisnim o usklađenju sa svim potrebnim uvjetima za osnivanje, te time lišava svih praktičnih učinaka odredbe Ugovora, čiji je cilj upravo da jamče slobodu pružanja usluga (vidjeti Sager, gore citiran, stavak 13.).
44. U glavnom postupku, nacionalno pravo države članice domaćina ne radi razliku u pogledu poduzeća drugih država članica, koje žele pružati usluge stručnih obrta u državi domaćinu, sa onima koji su osnovani samo u državi članici iz koje dolaze, te onih koji su također osnovani, unutar značenja članka 52. Ugovora, u državi članici domaćinu. Ove dvije kategorije poduzeća su na jednak način podložne zahtjevu upisa u registar prije nego počnu obavljati radove stručnog obrta u državi članici domaćinu.
45. Čak kada bi zahtjev upisa u taj registar koji sadrži obvezno članstvo u Komori stručnih obrta, za poduzeća o kojima je riječ, te stoga plaćanje pripadajuće upisnine, mogao biti opravdan u slučaju osnivanja u državi članici domaćinu, što nije slučaj u glavnom postupku, isto ne vrijedi za poduzeća koja namjeravaju pružati usluge u državi članici domaćinu samo na povremenoj osnovi, doista možda samo jednom.
46. Potonja trebaju biti odvrćena od provedbe svojih planova, ako uslijed obveznih zahtjeva da se upišu u registar, postupak ovlaštenja bude duži i skuplji, tako da očekivana

zarada, barem za male ugovore, više nije ekonomski isplativa. Stoga za takva poduzeća sloboda pružanja usluga, kao temeljno načelo Ugovora, te isto tako Direktiva 64/427 postaje neučinkovita.

47. Kao posljedica, postupak davanja ovlaštenja koji postavlja država članica domaćin, ne treba niti odgađati niti komplicirati izvršavanje prava osoba koje imaju nastan u drugoj državi članici, kako bi pružale svoje usluge na teritoriju prve države gdje je obavljeno ispitivanje uvjeta koji uređuju pristup djelatnostima o kojima je riječ, te je ustanovljeno da su ti uvjeti ispunjeni.
48. Štoviše, bilo koji zahtjev upisa u trgovački registar države članice domaćina, pod pretpostavkom da je opravdan, ne treba dati osnova dodatnim administrativnim troškovima, niti obuhvaćati obvezno plaćanje pretplate komori trgovaca.
49. Imajući u vidu sva gore navedena razmatranja, odgovor na pitanje upućeno Sudu mora biti da članak 59. Ugovora i članak 4. Direktive 64/427 isključuju pravila države članice koja čine obavljanje radova stručnog obrta na njenom teritoriju, od strane pružatelja usluga osnovanih u drugim državama članicama, podložnim postupku davanja ovlaštenja, koje će vjerojatno odgoditi ili zakomplicirati izvršavanje prava slobode pružanja usluga, gdje je obavljeno ispitivanje uvjeta koji uređuju pristup djelatnostima o kojima je riječ, te je ustanovljeno da su ti uvjeti ispunjeni. Nadalje, bilo koji zahtjev upisa u trgovački registar države članice, pod pretpostavkom da je opravdan, ne bi smio dovesti do dodatnih administrativnih troškova niti sadržavati obvezno plaćanje pretplate komori trgovaca.

Odluka o trošku

(Izostavljeno)

Provedbeni dio

Na tim osnovama, SUD, kao odgovor na pitanja koja mu je uputio Amtsgericht Heinsberg nalogom od 13. veljače 1998., dopunjenim 22. lipnja 1998., ovime presuđuje:

Članak 59. EZ Ugovora (sada, nakon izmjena članak 49. EZ-a) i članak 4. Direktive Vijeća 64/427/EEZ od 7. srpnja 1964., koji propisuju detaljne odredbe koje se odnose na prijelazne mjere u pogledu aktivnosti samozaposlenih osoba u proizvodnim i prerađivačkim industrijama koje potpadaju pod ISIC Glavne Grupe 23-40 (Industrija i industrija malih pogona) isključuju Pravila države članice koja čine poslovanje ovlaštenog trgovca na njenom

teritoriju putem pružatelja usluga osnovanih u drugoj državi članici, podložnim postupku odobrenja koji će vjerojatno odgoditi ili zakomplicirati izvršavanje prava slobode pružanja usluga, gdje je ispitivanje uvjeta koji propisuju pristup aktivnostima koja su u pitanju provedeno, te je utvrđeno da su ti uvjeti zadovoljeni. Nadalje, bilo koji zahtjev upisa u trgovački registar države članice domaćina, pod pretpostavkom da je bio opravdan, ne smije dovesti do dodatnih administrativnih troškova niti sadržavati obvezno plaćanje pretplate komori trgovaca.